

derved, at Kænseringen paany indstærker det mod Fremmedes Fiskeri paa vort Søterritorium gjældende Forbud, og han bad derfor om Bevilling til, at det Orlogsfarigi — da andre Midler ere utilstrækkelige, og de tilstedeværende Forhold paaføre Fiskeribefolkningen betydeligt Afbræk i Udøvelsen af dens Erhverv — som skulde udsendes i 2 Maaneder, for at føre Tilfyn med Fiskerierne, maatte blive ude i 5 Maaneder og saae anvist som sin fornemste Op-gave at vaage over Overholdelsen af hint Forbud og i det Hele at beskytte vore Fiskere mod Over-greb af Fremmede. Den høitærede Indenrigs-minister uddieler altfaa heri sin Opfattelse af Retstilstanden. Retstilstanden er denne, at der eristerer i Lovgivningen Forbud mod Fremmedes Fiskeri paa dansk Søterritorium; men Forholdene have udviklet sig saaledes her omkring i Farvan-dene ved tydske og svenske — den høitærede Minister kunde gjerne have tilspiet engelske — Fiskeres Nærgaaenhed, at Fiskeribefolkningen har lidt betydeligt Afbræk i sit Erhverv. Derfor fandt han det paa Liden at indstærke det i Lovgivnin-gen bestaaende Forbud mod fremmede Fiskere paa vort Søterritorium, og Bevillingen vilde han fornemmelig have til at udsende og holde ude i 5 Maaneder en Kanonbaad, hvis fornemste Op-gave skulde være at vaage over Overholdelsen af hint Forbud og i det Hele beskytte vore Fiskere mod Overgreb fra Fremmede. Jeg maatte altfaa sige: Den samme Indenrigsminister — thi det er den samme, som den 4de Februar 1880 havde den Mening om den danske Lovgivning at den indeholdt et Forbud mod Fremmedes Fiskeri paa vort Søterritorium, — meddeler den 15de Sep-tember s. A. en Politimester i Danmark, at den bestaaende Retstilstand var den, at svenske Fiskere — og da vel formentlig ogsaa tydske — havde den samme Afgang til vore Farvande — ikke blot til Søterritoriet udenfor Kysten, men lige ind i vore Indfjorde, i Indsnevringerne mellem Dele af vort Land — som vore egne Fiskere. Det er den jelsomme Indenrigsminister. Man kan jo ikke undre sig over, at der kan komme forskellige Resolutioner fra eet Ministerium under to for-skjellige Ministre, skjøndt det var ønskeligt, om Saadant i Reglen ikke fandt Sted, men dette her er foregaaet under den samme Indenrigsminister. Jeg skjønner ikke rettere, end at her er fremtraadt to meget forskellige Opfattelser af den bestaaende Retstilstand. Den høitærede Minister beder om en Bevilling og faar den uden nogenomhelst Ind- vending, fordi Formaålet var saa godt, nemlig det, at beskytte endel af vore Medborgere i Ud- øvelsen af deres Næringsvei, den Del, som maatte trænge allerhaardest til Beskyttelse; Formaålet var altfaa at firkke Overholdelsen af et Forbud mod Fremmedes Fiskeri. Hvorledes er nu den efter den fremsatte Motivering givne Bevilling bleven benyttet? Efter hvad der foreligger, har

Kapitain Vardenfleth som Chef for Kanonbaaden „Dauch“ faaet en Instrux — jeg kjender ikke dens Ordlyd, men den er ogsaa ligegyldig her, — der gaar i lige sit modsat Retning af, hvad der er sagt, hans Instrux skulde gaa ud paa. Han faar en Instrux, ikke til at firkke dette Forbud overholdt, men tværtimod til at tilintetgjøre det, hvor det hidtil har været overholdt. Jeg har i henved en Enes Aar kjendt Forholdene i disse Farvande, navn- lig indensfor vedkommende Jurisdiktion, som jeg her nævner, og det var der Lykkeses Politimesteren i Kraft af den bestaaende Lovgivning at hævde danske Fiskeres Eneret til Fiskeri paa vort Sø- territorium: i vore Indvande og indtil $\frac{3}{4}$ Mil ud for den danske Kyst. Først nu, da denne Politimester — jeg tager her det Exempel, som er mig nærmest bekendt — skulde forvente, at han, efter den i det nævnte Liemed givne Bevil- ling havde faaet yderligere Støtte til at hævde det givne, hidtil af ham opretholdt Forbud, kom- mer der, ikke fra Justitsministeren, Politimesterens Overordnede, men fra den høitærede Indenrigs- minister, de Næringsdrivendes Forsvar og Beskyt- ter, en Marinekapitain som Overpolitimester over samtlige andre Politimestre, — ikke for at hjælpe med at opretholde det bestaaende Forbud, men med Ret fra Indenrigsministeren til at flette For- budet ud og tillade fremmede Fiskere at gaa op ikke blot nær til Kysten fra det aabne Hav, men endog ind i vore Indfjorde og Sundे hele Veien ned langs med den danske Kyst. Jeg har ikke været saa heldig at kunne saae Andet ud heraf, end at den høitærede Minister har vendt den fuldstændigste Front mod sig selv i det halve Aar fra Februar til September, idet han da har udstedt en Instrux til sin Overpolitimester, Kapi- tain Vardenfleth paa Kanonbaaden „Dauch“, der gaar i modsat Retning af det, Enhver af os havde tænkt sig ved de nævnte Bevillingers Gi- velse, forsaavidt vi da overhovedet have tænkt Noget derved. Den samme Fremgangsmaade maa ogsaa være fulgt saa nogenlunde af Kapitain Vardenfleth andetheds — naar jeg nævner denne Mands Navn, er det jo ikke, fordi det er ham, jeg vil angribe; han følger kun sin Instrux — altfaa, den samme Fremgangsmaade har han fulgt andre Steder, dog ikke uden Und- tagelse. Saaledes er ogsaa Egnen nede ved Løng- Nord for Grenaa bleven hjemspæt af de svenske Fiskere lige inde ved Land, men det er mig be- rettet, og det anser jeg for sikkert, at den samme Overpolitimester i et lunefuldt Dieblit fandt paa at jage disse Svenskere fra denne Plads, dengang han seilede ud af Randers Fjord, og det skete 5 Dage efter at Indenrigsministeren havde skrevet det, som jeg har meddelt, til Politimesteren i Stubbekjøbing, nemlig den 20de Sept., maaste fordi Kapitainen i en umiddelbar Følelse af, hvad der var det Rigtige, glemte den fra de Nærings- drivendes Beskytter, den høitærede Indenrigsminister,